

SAMUEL BJERK

vuk

Preveo s norveškog
Igor Solunac

Laguna

Naslov originala

Samuel Bjørk

ULVEN

Copyright © Samuel Bjørk 2021

Published by agreement with Ahlander Agency

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Vuk

Dvadeset osmog maja 1993. godine dva jedanaestogodišnjaka pronađena su ubijena u polju u Fagerhultu u Švedskoj, desetak kilometara severoistočno od Udevale. Seljak koji je pronašao tela kasnije je opisao otkriće: *kao da je neko otvorio kapije pakla*. Jedan dečak – Oliver Helberj – pronađen je potpuno nag i ležao je na leđima. Drugi dečak – Sven-Ulof Jenson – pronađen je u gaćicama nekoliko metara dalje. Između dečaka ležala je životinja. Beli zec. Zbog ozbiljnosti slučaja, tim sastavljen od istražitelja iz Nacionalne kriminalističke policije u Stokholmu bio je zadužen za saradnju s oblasnom policijom zapadne Švedske, ali ubrzo je postalo jasno da to jednostavno nije dobar spoj. U godinama koje su sledile, vođe timova smenjene su ni manje ni više nego tri puta, a na kraju je švedska ministarka pravosuđa Eva Nurdberj isto tako morala da podnese ostavku. Grupa istražitelja takođe je optužena jer je u medije procurila sadržina dnevnika jednog od dečaka. Patrik i Emilija Helberj, dečakovi roditelji, otišli su na sud kako bi sprečili novinare tabloida da javno šire lične misli njihovog ubijenog jedanaestogodišnjeg sina. Osnovni sud u Udevali presudio je u korist para, ali su izgubili nakon žalbe tabloida pred apelacionim sudom zapadne

Švedske. Nekoliko nedelja kasnije majka Emilija Helberj pronađena je mrtva u kadi u porodičnoj kući u Ulici Ekešer. Oduzela je sebi život. Četrnaestog oktobra 1993. godine, koji se često naziva *danom srama* u istoriji švedskog novinarstva, dečakov dnevnik je u celosti objavljen i u novinama *Ekspressen* i *Aftonbladet*. Oba lista su po prvi put imala potpuno istu naslovnicu, poslednji unos iz dnevnika. Stranica je sadržala svega nekoliko reči, ispisanih iskošenim rukopisom:

Sutra će biti pun mesec. Bojim se Vuka.

Slučaj još uvek nije rešen.

I

APRIL 2001.

1

Tomas Borhgrevink stajao je na parkiralištu ispred stare škole Fredhejm u opštini Lerenskug, nadajući se da će uskoro dunuti barem povetarac. Nije znao zašto je odabrala baš ovo mesto za susret, ali mogao je da nasluti. Da mu bude što teže? O tome se radilo. Zar ne? Tridesetšestogodišnjak je bacio pogled na sat kad je nekoliko vrana prhnulo sa obližnjeg stabla. Glasni, grleni krici iznad napuštenog područja, jer ovde nije bilo ničega osim polja, jama sa šljunkom i te stare bele zgrade, gde je i on išao u školu kao dete. Sasvim drugi život. Pre onog što se desilo. Dugo nije bio u ovom kutku sveta. Doduše, nije išao nikud. Dvanaest godina proveo je unutar zidina. Izašao je pre nekoliko meseci i još uvek se borio da se navikne na taj osećaj. Može da radi šta god poželi. Tomas Borhgrevink je stegao jaknu oko tela, seo na stepenice stare zgrade i podigao lice ka slabašnom suncu koje se pomaljalo iza šumarka.

Petnaest do devet. Sastanak je u deset sati, ali nije želeo da rizikuje. Poverovala bi u bilo šta. *Vidite, rekli smo u devet, a on se čak nije ni pojavio. Zar stvarno mislite kako ima pravo da upozna svog sina? Poslednji put kad su se videli, dečak je imao dve godine, je l' vam to jasno?* U tom trenutku se začulo

šuškanje u krošnjama drveća na kraju ulice i odjednom ga obuze tračak poleta. Možda će ga ipak biti? Povetarca? Očigledno, bila je to sasvim suluda zamisao. Mučio se da smisli nešto što bi mogli da rade napolju. Toliko dugo je stajao u prodavnici igračaka da je prodavačica naposljetku došla da ga pita da li je sve u redu. U redu? Naravno da ništa nije u redu. Gde joj je pamet? Naravno, nije ona kriva, pa je uzeo prvu i najbolju igračku. Zmaja. Napolju. Kod stare škole. Mogli bi zajedno da puštaju zmaja. Zar to nije lepa zamisao? Doduše, sad je zažalio, kad je vetar ponovo zašuštao u krošnjama drveća. Šahovska tabla. Nju je najpre nameravao da kupi i nauči dečaka pravilima, pa su možda mogli da malo igraju zajedno, ali odustao je kad mu je rečeno da će se sastanak održati na otvorenom. Uz nadzor. Da ga ni pod kojim okolnostima neće ostaviti samog s dečakom.

Sasvim je drugačije zvučala kad mu je onomad došla u posetu. Siv Junsen.

Poseta?

Žena?

Mama?

Ne.

Naravno da ne.

Udešena kao za praznik, u kratkoj letnjoj haljini, s cvećem u kosi i porumenelih obraza. Siv Junsen. U srednjoj školi su bili u istom odeljenju onih nekoliko meseci koliko je bio tamo, pre nego što je konačno poklekao pred glasovima u glavi.

Tako je i bilo, skoro tri godine, svake dve nedelje. Na kraju mu se čak i dopala. Fotografije iz porodilišta. S dečakovog prvog rođendana. *Martinu nedostaje tata!*

Ali onda, ne.

Više ne.

Na kraju je shvatio. Pojavio se neko drugi.

Bilo mu je svejedno.

Što se tiče nje.

Ali dete?

Najlepši dečak na svetu.

Njegov sin.

Martin.

Dođavola.

Tomas Borhgreivink je ustao sa stepenica i izašao na trg kako bi provetrio misli.

Smiri se.

Nemoj da se ljutiš.

Iako je jednog dana iznenada prestala da dolazi, stiglo je nekoliko otkucanih pisama bezličnih savetnika iz kojih mu je bilo jasno da više neće videti malenog.

Šutnuo je kamenčić preko trga i ponovo pogledao na sat.

Devet i petnaest.

Ni žive duše na vidiku.

A zašto bi bilo tako? Zar ovde nema ničega? Od Finstadjureta putem ka Losbiju, zar tako daleko niko ne živi? Streljana iza krivine. Jame sa šljunkom tik iza šumarka tamo gore. Poznavao je svaki kamičak, voleo je ovu školu, ovo mesto, dolazio je rano ujutru, slobodan da ne bude kod kuće, mračne kuće, tih hladnih ljudi što je trebalo da brinu o njemu, otkučaji sata na noćnom ormariću i ruke Mikija Mause kao kazaljke govorele su kako je vreme da ustane ako želi da izađe. Tiho bi se iskradao u čarapama da nikoga ne bi probudio, a kutiju za užinu punio je onim što bi pronašao.

Nije bio baš najbolji u školi, onako prosečan, svakako ne među najgorima.

Ali ta toplina.

Od nekoga kome je stalo.

U petnaest do deset stigao je prvi automobil, pomalo zardala tojota korola, a plavokosa dama sa okruglim naočarima nervozno mu je protresla ruku.

„Astrid Lom, Služba za zaštitu dece.“

„Tomas.“

Kašljucnula je nad fasciklom koja je verovatno bila iste sadržine kao i ona koju su njemu poslali.

Osuđen za ubistvo.

Osamnaest godina.

Dobro vladanje.

Rano puštanje.

Majka je odobrila sastanak s dečakom.

Pod nadzorom.

U pet do deset konačno je stigao i drugi automobil.

Beo.

Skup.

Naravno.

Pronašla je nešto bolje, ali nije važno, sad više ne.

Tomas Borhgvink je osetio kako ga obuzima toplina dok je znojavih šaka hodao preko trga da bi se sreo s njima.

„Ne, ne, pričekajte.“

Ruka ga je zadržala.

„Da, naravno, žao mi je.“

Korak po korak.

Kako dečak želi.

Martin.

Eno ga.

Tomas se široko nasmešio kad je ugledao otvorena vrata automobila.

Tamna kosa.

Smeđi džemper.

Dečakov pomalo zbunjen pogled dok je stajao ispred automobila, a oni na prednjem sedištu kao da nisu hteli da pomognu.

Prokleti idioti.

Zar ne vidite da on...?

Srećom, savetnica je imala malo više razumevanja za dete. Nekoliko hitrih koraka preko trga, ruka oko slabašnih ramena, i dečak već stoji pred njim. Tomas Borhgvink je morao da stegne zube kako se ne bi rasplakao.

„Zdravo, Martine.“

„Zdravo...“

Lepe plave oči koje ga još ne gledaju. Umesto toga, pilje u vrhove cipela.

„Kako si?“

„Molim?“

Upućuje mu pogled, pomalo znatiželjan.

„Imaš tako sjajan džemper.“

„Eh... Hvala.“

Dečak je pogledao savetnicu, kao da je pita ko je i šta radi tu.

„Je l' to neki robot?“

„Molim? Ne, to je bajonikl.“

Tomas uzdržano napravi korak bliže.

„Bajonikl. A da, on je sjajan.“

Dečak se obazrivo nasmejao.

„On se ne zove Bajonikl, on *jeste* bajonikl.“

„Ah da, oprosti. Kako se zove?“

„Ovaj ovde?“

„Da?“

Plavuša se sad malo povukla.

„Zove se Makuta.“

„Sjajno. Je l' ti to omiljeni?“

Dečak ga ponovo obazrivo pogleda.

„Pa... ne. Najviše mi se sviđa Elek, ali nisu imali džemper s njim.“

„To je bez veze.“

„Da. Ali imaju figuricu.“

Nakratko se osvrnuo ka belom autu.

„Baš glupo što nisam znao da voliš bajonikle, mogao sam da ti ga donesem.“

„Nema veze.“

Dečak je oduvao pramen kose sa čela i radoznalo gvirnno u torbu pored stepenica.

„A šta si doneo?“

„Nažalost, ništa uzbudljivo. Nadao sam se da će danas biti vetrovito.“

„Vetrovito? Zašto?“

„Mogli bismo da puštamo zmaja. Ali ne znam, možda bi ti to bilo dosadno?“

„Ne“, rekao je dečak, blago se osmehnuvši. „Možemo da puštamo zmaja.“

Krošnje su opet zašuštale, kao da ga je neko ipak pogledao odozgo.

„Stvarno?“ nasmešio se Tomas. „Da vidimo da li će se podići?“

„Ajde“, odvrati dečak.

„Možda bi trebalo da izađemo u polje? Mislim da je tamo vetrovitije.“

Podigao je zmaja iz torbe i pogledao u savetnicu.

„Je l' u redu da mi...?“

Klimnula je glavom.

„Zašto si je pitao?“, zanimalo je dečaka kad su napustili staru zgradu, a zmaj je ležao na tlu između njih.

April u Norveškoj.

Miris sveže preoranog zemljišta.

Uskoro će posejati žito koje će požuteti tokom leta.

Pomalo se mučio da suzbije osećanja.

„Ona je došla da se brine.“

„O kome?“

„O tebi. Hoćeš ti prvi da probaš? Ti potrči, a ja ću da pridržim zmaja.“

„Aha, važi.“

Dečak se ponovo nasmešio i podigao zmaja s tla.

Više ništa nije bilo važno.

Dva lica u automobilu.

Savetnica s papirima.

Sve ove godine.

Sve je prošlo.

Osim dečaćića koji je trčao preko polja, široko se osmehujući, dok se zmaj konačno nije podigao sa zemlje i ponosno zatreperio među oblacima.

„Vidi ga! Opaaa!“

Dvadeset kratkih lepih sekundi, pre nego što je zmaj izgubio polet i tresnuo u zemlju na kraju livade.

A onda – ono što Tomas Borhgrevink nikad neće zaboraviti.

Dečak se vratio, s potpuno drugačijim izrazom lica.

„Šta je bilo, Martine?“

„Neko leži tamo.“

„Kako to misliš?“

Ručica koja je sa stidom pokušala da sakrije mokru mrlju na prednjoj strani pantalona.

„Ne miču se.“

2

Holger Munk je sedeo u crnom audiju i slušao Bahovu svitu za violončelo br. 1 u G-duru na stereo-uređaju automobila, osećajući se krivim što je ponovo napustio porodicu usred nedelnog doručka. Nisu se žalili. Nikada. Bez obzira na to kada bi mu zazvonio telefon. Kasno uveče. Usred letnjeg odmora. Na Badnje veče, tek što su poslužena rebarca. U svakom slučaju su ga razumeli. Četrdesettrogodišnji Holger Munk radio je skoro dvadeset godina kao istražitelj ubistava, a Marijana je uvek bila tu. Ljubav iz srednje škole. Ljubav na prvi pogled, a venčali su se čim su diplomirali. Naposletku, devet godina kasnije, dobili su i kćerku – Mirijam, kojoj je sada četrnaest godina i kao tinejdžerka uopšte nije tako loša kao što su strepli da će biti. Porodica je uvek bila na njegovoj strani. Bez obzira na to koliko je toga propustio. Prošle godine su čak proslavili i njegovo unapređenje, iako su znali da će imati još više posla. Nova jedinica Odeljenja za ubistva. S posebnim prostorijama u udaljenoj policijskoj stanici naselja Grenland. Holgeru Munku je ne samo ukazano poverenje kao načelniku novoosnovane jedinice od istorijskog značaja već je dobio određene ruke. Mogao je da odabere koga će zaposliti. Prvi

put nakon mnogo godina proveo je sjajnu zimu. Obično bi uronio u duboku tamu iza riđaste smrznute brade i proklinjao sve i svakoga, naročito te budale koje vole skijanje i sneg, ali ove godine je imao nešto sasvim drugo na umu. Preduzetnik. Skoro kao osnivač. Tako se osećao. Ipak, u očima mu je nešto titralo, zar ne?

Debeljuškasti istražitelj se stresao i pokazao legitimaciju policajcu koji ga je zaustavio kod trake postavljene oko mesta zločina, i već je uspeo da mladom uniformisanom policajcu pročita izraz na licu.

Ovo je nešto sasvim drugačije.

Sličan uznemiren pogled, skriven iza krutog uniformisanog pročelja, svega minut kasnije dok je parkirao automobil pored bele školske zgrade.

„Nilsen, vođa tima za prikupljanje dokaza.“

Munk je klimnuo glavom i izvukao paklicu cigareta iz kapa krem boje.

„Je l' neko od mojih već stigao?“

„Ovaj, da... Ona plavuša. Pravnica?“

„Gulijeva.“

„I onaj u odelu... Fredrik?“

„Ris“, rekao je Munk i pripalio cigaretu.

„Forenzičari su odmah izašli na lice mesta i već su neko vreme tamo“, rekao je mišićavi policajac, pokazujući ka livadi.

„Sudska medicina?“

„I oni su stigli. Maločas.“

Policajac je skinuo rukavicu i uperio prst u kartu.

„Zatvorili smo put ovde i ovde. Put Losbivejen. Ovde nema mnogo ljudi, svega nekoliko gazdinstava. Morali smo da ostavimo otvoren pristup, pa smo provukli traku duž ovog puta – Volervejen. Je l' to u redu?“

„A šta je sa spoljnim obodom livade?“, upita Munk.

„I tamo imam ljude“, klimnu glavom Nilsen. „Biće u redu.“

„Šta imamo ovde?“

Munk je radoznalo zagledao kartu i osvrtao se oko sebe, ka šumi koja ih je okruživala.

„Prava noćna mora“, promumla Nilsen. „Dečaci leže tamo pri kraju, evo *ovde* na karti. Kao što vidite, svuda su livade okružene šumom. Mislimo da je počinitelj verovatno ušao *ovuda* i izašao istim putem. Ako mene pitate, imao je nesmetan pristup. Imaćemo sreće ako je iko išta video.“

„A šta je ovo?“, upita Munk, pokazujući na karti.

„Strelišta.“

„Jesmo li ga ogradili?“

„Ovaj, ne još... Ali dosta je udaljeno...“

„Ogradite ga“, uzdahnu Munk. „I pošaljite ekipu i tamo. A ovo?“

„Velika šljunkara“, odvrati Nilsen i pokaza iza šume, ka istoku. „Je l' treba da...?“

„Ako već niste, da. A...?“

Pogledao je u policajca, koji je ostao bez teksta.

„I tamo da pošaljemo ekipu?“, promućao je naposletku.

„Upravo“, klimnu Munk glavom i zaputi se ka Aneti Guli, koja je u tom trenutku upravo izašla iz školske zgrade.

Zaposlilo ju je prvu.

Nije razmišljao ni trenu.

„Je l' si bio na licu mesta?“, upitala ga je policijska pravica i klimnula glavom, prolazeći prstima kroz plavu kosu.

„Još ne. Kako izgleda?“

„Gadno. Upravo sam pričala s Vikom. Pita da li da ih pokrije ili želiš da ih vidiš kako su ih našli.“

„Nek ih ostave tako“, reče Munk i novu cigaretu pripali starom. „Ko ih je pronašao?“

„Đavolski zamršeno društvanje“, uzdahnu Gulijeva, pokazujući bezvoljno ka zgradi. „Pokušavam da razmršim ko je kome šta.“

„I?“

„Koliko sam dokučila, u pitanju je slučaj očevog starateljstva. Čovek je došao da upozna sina. Majka je tu, s novim mužem, a imamo i ženu iz, čini mi se, Službe za zaštitu dece? Nisam sigurna. Moram da razlučim ko je ko. Otac je *tamo* unutra, a ostali su u posebnim prostorijama. Hoćeš da popričaš s njima?“

„Ne sad, samo se postaraj da saznamo sve pojedinosti.“

„Važi, Katja radi na tome.“

„I ona je ovde?“, uskliknu Munk iznenađeno i blago se osmehnu. „Mislio sam da je...“

„Izgleda da je i Kripos imao manjak osoblja“, žmirnula je Gulijeva. „Bukvalno su je zaustavili na izlasku. Je l' to u redu?“

„Naravno“, klimnu Munk glavom i ponovo se osmehnu.

Ona mu je bila drugi izbor.

Katja van den Burg.

Izbor je bio podjednako jednostavan i očigledan kao i prvi.

„E sad, hoćemo li na lice mesta?“

„Da, gde su?“

„Ovuda“, pokazala Gulijeva. „Preporučila bih ti da se preobuješ, tlo je veoma mokro.“

„Važi.“

Munk baci cigaretu na pošljunčanu stazu i krenu do kola po gumene čizme.

3

Dvadesetjednogodišnja Mija Kriger sedela je skroz pozadi u maloj učionici Policijske akademije i mučila se da ne zadrema. Čitavu noć je provela van kuće. Ponovo. Nije spustila glavu na jastuk pre nego što je bilo... koliko? Možda šest sati? Progutala je zev kada je predavač, ošišan na kratko sa uglačanim crnim čizmama, prešao na sledeći slajd. Dođavola, zašto nije legla malo ranije? Toliko se radovala ovome. Uvodno predavanje o Delti – jedinici za specijalna dejstva. Zbog toga je i došla ovamo. Uprkos opomenama kod kuće, tužnom majčinom pogledu kada je saopštila kako studije književnosti na Blindernu nisu za nju. Kako ih je već napustila. Odlučila je da malo putuje, pa će na jesen upisati akademiju.

Mija, zar u policiju? Ali stvarno...

Bilo joj je svejedno.

Prva devojka u specijalnoj jedinici. U nekom časopisu je pročitala članak o tome koliko je tamo strašno teško, kako nijedna žena nije uspeła da ispuni zahteve, i u tom trenutku je odlučila. Da. Upravo tako. *Delta*. To će uraditi.

Ma jebite se svi.

Mija Kriger je ponovo potisnula zevanje kad se na zidu pojavio spisak. Privremeni, naravno. Samo minimalni zahtevi.

Kasnije je čekaju vraški teške nedelje telesnih i duševnih prove-
ra, i upravo je na njima palo nekoliko devojaka koje su poku-
šale. Ali ne i ona. Naravno da ne. Lako je. Biće broj jedan. I to
će im pokazati jednom zasvaga. Tim muškim šovinističkim
budalama koje su joj sad upućivale podsmešljive poglede i pitali
se šta dođavola traži tu. Jedina devojka u sali.

Široki kez dole u prvom redu, neki plavokosi glupan koji
veruje da je božji dar čovečanstvu. Nabacivao joj se u sali za
fizičko na prvoj godini, nakon svega nekoliko nedelja, a od
pomisli na to obuzimala ju je mučnina. Uobičajene žvake iz
nekog priručnika za gubitnike, dok je napinjao mišiće pred
ogledalom, sa neandertalskim ubedenjem da će mu to pomoći.

Imaš tako lepe oči...

Plave poput najlepšeg okeana...

A je li?

Je li on to pesnik u duši?

Tvoje su preblizu. Znaš, trebalo bi i da imaš čelo, tu negde
između očiju i kose.

*A kosa ti je tako nesvakidašnja i tamna... Tako se lepo
uvija niz ta tanana ramena... Kakva si ti devojka? Voliš da
se maziš, a?*

Gospode bože!

On to ozbiljno?

Prokleti gubitnik.

Iste večeri je u stančiću u naselju Turshov odsekla kosu.
Ceptela je od besa pred ogledalom i posmatrala kako kovrdže
padaju u umivaonik, a posle je to ponavljala svaki put kad bi
ponovo postala preduga.

Spisak zadataka na ekranu, onih koje je imala u malom
prstu, ali zažalila je što nije kupila kafu na putu ovamo. Iako je
bila iz automata i bljutava. Prihvatila bi bilo šta što bi joj po-
moglo da se ne oseća kao da će se svakog trenutka onesvestiti.

Pribrala se, dok su pogledi oko nje bili upereni u ekran.

Tri hiljade metara za manje od 12 minuta i 30 sekundi.

Može.

Kod kuće u Osgorstrandu već je sa petnaest godina mogla da istrči tu razdaljinu za 11 minuta i 15 sekundi, a odvratni trener, poznat po opaskama o tome kako devojke izgledaju u šortsčićima, češkao se po glavi, zaustavio štopericu i zatražio od nje da ponovo trči, jer „mora da je u pitanju neka greška“.

A je li?

Jebi se.

Pedeset trbušnjaka.

Ma idi?

Može.

Pedeset zgibova.

Mislila je kako će joj za to biti potrebno malo više vremena, ali zapravo i nije. Pričvrstila je šipku za zgibove za dovratak u stanciću koji je delila s još dve devojke sa studija, kojima je od presudnog značaja bilo to kako da se najbolje provedu i ko je šta s kim radio nakon žurke petkom uveče koju bi priredilo udruženje studenata. Svakog jutra pre nego što bi se njih dve probudile, podizala se uvis dok je ruke više ne bi služile.

Deset visećih trbušnjaka.

Dve muve jednim udarcem.

Može.

Četiristo metara plivanja.

Ma stvarno?

Može.

Ronjenje na četiri metra dubine.

Mija se na to osmehnula.

Na meksičkoj obali, nekoliko godina ranije, tokom leta posle srednje škole, kad joj je bilo dosta svega. Beli čamac koji se ljuljuškao ispod lakih oblaka, divni ljudi, ronioci, i da, naravno, jedan Francuz plavih očiju i preplanulih, izraženih mišića.

Tamo dole ćeš se osećati tako slobodno, Mija.

Nikad ranije nije pokušala da roni.

Ni sa bocom ni bez nje.

Pomrčina pri dnu, duboka tišina, neverovatna lepota.
Prestravljena lica u čamcu kad se konačno vratila na površinu.

O bože.

Ti si luda.

Francuz je nedugo posle toga otišao, ali nije bilo važno jer je već pronašla veliku ljubav.

Tamu.

Samoću.

Tamo dole, u dubini.

Četiri metra?

Nije to ništa.

Smejurija.

Može.

Usmerio je pogled ka njoj, tip iz Delte sa uglancanim čizmama, i u njegovom pogledu prepoznala je isto pitanje.

Šta ti ovdje zapravo radiš?

Mija je oduvek bila takva. Gotovo je mogla da oseti šta drugi ljudi osećaju.

Vidiš ono što drugi ne vide, zar ne? Jesam li u pravu, zlato?

Baka sa očeve strane, koja joj zapravo i nije bila prava baka, ali je toliko ličila na nju. Za razliku od svih ostalih. Ponekad skoro luda. Na pragu osamdesetih, i dalje je sedela u bašti u sitne sate, pušila lulu, pila viski, zavijala na mesec i bolelo ju je uvo za to šta drugi misle o njoj.

Začuo se zvuk pristigle poruke na mobilnom telefonu i ona bez razmišljanja otvori torbu i posegnu unutra hitrim prstima.

Sigríd?

Ne.

Naravno da nije.

Bliznakinja joj se već nekoliko meseci nije javljala.

Zbog toga je noći provodila napolju.

Lutala je ulicama sa ispisanim listovima hartije.

Jeste li videli ovu devojkú?

Sigrid Kriger.

Molim vas, javite mi se ako nešto znate!

Sigrid i Mija.

Snežana i Trnova Ružica.

Bliznakinje.

Jedna plava, a druga tamnokosa.

Rodila ih je šesnaestogodišnjakinja koja nije mogla i nije želela da ih zadrži. Usvojili su ih Eva i Čire Kriger iz Osgorstranda – ona učiteljica, a on vlasnik prodavnice boja u Hortenu. Mija po navici uplete prste oko narukvice na levom zglobu. Poklon za krizmanje. Sidro, srce i slovo. S na Sigridinoj, M na njoj. A onda, jedne noći na tavanu, ispod jorgana.

Hoćeš moju, a ti meni daš tvoju?

Otađ je nije skinula.

Dođavola, Sigrid!

Gde si?

Mija odgurnu ledenu kandžu od grudi i vrati telefon u torbu, kad se vrata odjednom otvoriše, a sekretarica proviri u salu. „Izvinjavam se što smetam, da li je Mija Kriger ovde?“

Žamor među prisutnima.

Sve oči uprte su ka njoj.

„Ovaj, da, ovde sam.“

„Direktor želi da porazgovara s tobom.“

„Dobro?“

Sekretarica je i dalje stajala u dovratku.

„Sad?“

„Da, sad.“

Podrugljiv smeh ponovo se začuo iz prvog reda dok je Mija uzimala stvari i što je brže mogla krenula niz stepenice.

„Šta se dešava?“

Postavila je pitanje nakon što su se vrata zatvorila, a njih dve ostale same na hodniku.

„Ne znam“, odvrati sedokosa gospođa. „Mada, mora da je važno. Znaš gde je kancelarija?“

„Da, da“, klimnu Mija glavom i obesi torbu preko ramena. Liftom na sprat, pa zatim preko trga do glavne zgrade s druge strane asfaltirane staze.

Šta li je sad?

Već je bila tamo.

Slušala je grdnju pred tim velikim pisaćim stolom kao devojčica u osnovnoj školi, pred tim odraslim pogledom koji nije uspela da uzme za ozbiljno.

Primereno vladanje, Mija. Čuo sam pritužbe od nekoliko nastavnika...

Da, da.

Nije moja krivica što ljudi ovde misle da i dalje žive u pedesetim godinama prošlog veka.

Spavaš u školi, Mija? Vendelbaum mi je prijavio kako te je pronašao sklopčanu na podu učionice – opet?

Ma kako god.

Bila je u parku Frogner. Tražila je Sigrid. Iza *Monolitena*, gde se narkomani obično okupljaju, svega nekoliko stotina metara dalje od škole. Nije se usudila da otpešači kući.

Promenila je izraz lica, a kad je pokucala na vrata, začuo se turobni glas.

„Zdravo, Mija. Uđi, uđi.“

Zastala je u dovratku, nesigurna zbog čega su je pozvali. Direktor Magnar Itre ustao je sa stolice i gledao je sa osmehom i raširenih ruku.

„Želiš nešto? Možda šolju kafe?“